

Strid med vor Opfattelse af en Regjerings Ansvar.

Efter det Ansørte skulle vi indskrænke os til vort ovenfor nævnte subsidære Forslag og altsaa, dersom Flertallets første Indstillingspunkt ikke vedtages, indstille:

at Finanslovsforslaget for 1877—78 for-
kastes.

Efter Mindretallets (Dinesen, Klein, Rimestad og Scavenius) Mening vilde det være den naturligeste Fremgangsmaade saa hurtig som muligt at fremme Behandlingen af det Folkethinget i denne Samling forelagte, i Virkeligheden allerede tidligere saa udsærlig drøftede Forslag til Finanslov for 1877—78, hvilket ikke vilde udelukke, at Folkethinget i sin Tid, for saa vidt der til maatte findes Anledning, kunde gjøre Spørgsmaalet om Billigelse eller Misbilligelse af den foreløbige Lov af 12te April dette Aar til Gjenstand for nærmere Forhandling og eventuelt desangaaende tage yderligere Beslutninger. Mindretallet har dog ikke kunnet finde tilstrækkelig Grund til at modsætte sig, at den nævnte foreløbige Lov udsøndres og frembrages til særskilt Behandling, for saa vidt derved kunde opnaas, at man, efter at der var tilveiebragt et fra alle Sider anerkendt Grundlag for Statshusholdningens Førelse, kunde komme til Behandlingen af de foreliggende Lovarbejder og da navnlig de to Finanslovsforslag for 1877—78 og for 1878—79 med noget Haab om praktiske Resultater deraf. Naar Tilveiebringelsen af det antydede Grundlag ikke skulde eller kunde naas ved en særlig Stadsfæstelse af den foreløbige Lov — uden eller med Forandringer —, men Hensigten skulde søges naaet ved, at der i Stedet for bemeldte Lov paa normal Maade vedtoges en midlertidig Finansbevilling, maatte det imidlertid efter Mindretallets Formening fastholdes som nødvendigt, at denne Bevilling virkelig gav den lovmæssige Gjenmel for Afholdelsen af de nødvendige Udgifter. Det vilde derfor ikke være tilstrækkeligt, som Flertallet foreslog, at give en Bevilling til at afholde de blot løbende Udgifter; Bevillingen maatte i alt Fald tillige omfatte de nødvendige Udgifter til at holde de Arbejder, Foranstaltninger med videre i Gang, som allerede maatte være begyndte, og som selvfølgelig ikke nu uden Forrykkelse af Forholdene, forskellige Ulemper og Stæde for Staten uden videre kunde standses eller afbrydes. At en Bevilling, der tillige omfattede deslige Udgifter, skulde, som Flertallet bemærker, maatte opfattes som en Godtgørelse af den foreløbige Lov af 12te April, kan vistnok ikke med Føie paafaaes, navnlig ikke, naar den, som Mindretallet for derved om muligt at opnaa Enighed sluttelig tilbød, indskrænkedes til ikkun at gjælde for Fremtiden og faaledes lod For-

tiden, Gjæmmelen og Ansvaret for de i denne efter 15de April afholdte Udgifter, uberørt. Ei heller vilde det ved en saadan Bevilling blive afkåret, at Folkethinget paa anden Maade utvetydig kunde tilkjendegive sin Opfattelse og mulig Forkastelse af den foreløbige Lov af 12te April. Den Indvending, som Flertallet henter fra den hidtil fulgte konstitutionelle Praxis, kan efter Mindretallets Formening ei heller have nogen videre Vægt; det synes dog at maatte erkendes for det ene Rigtige og Naturlige, naar en Bevilling skal gives, da at bestemme dens Indhold efter det praktiske Behov og ikke efter tidligere brugte Former.

Naar Flertallet imidlertid er endt med at foreslaa den foreløbige Lovs Udsøndring til særskilt Behandling, forinden den fortsatte Behandling af Finanslovsforslaget for 1877—78, ikke for at faae tilveiebragt uontvistet Gjenmel for de nødvendige Udgifters Afholdelse, men for at faae den nævnte Lov forkastet og derved tilveiebragt en Tilstand, hvor al Gjenmel for de nødvendige Udgifters Afholdelse vilde mangle, naar med andre Ord Flertallet itødet for at arbejde paa at bringe den abnorme Tilstand, hvori Landet har befundet sig efter den 15de April, til at ophøre, vil have Thinget til at bruge en Fremgangsmaade, der nødvendig synes at maatte føre til yderligere abnorme Tilstande med alle de skjæbnesvangre Følger, som deraf kunne flyde, da maas Mindretallet paa det Bestemteste fraraade Folkethinget at følge Flertallet paa denne Vei. Vel udtaler Flertallet i sin Betænkning, at det vil tilraade Thinget, hvis Ministeriet maatte fremsætte Forslag derom, at vedtage en midlertidig Finanslov af det sædvanlige Indhold, i hvilket Tilfælde Foretagelsen af den foreliggende Sags fortsatte 1ste Behandling, som det hedder, vilde være at udsætte; men det forekommer Mindretallet ikke at kunne være tvivlsomt, at der er liden eller ingen Udfigt til, at Ministeriet skulde ville eller kunne tage Anledning af denne Flertallets Udtalelse til, forinden den foreløbige Finanslov af 12te April er bortfalden, at indbringe et med denne saa lidt stemmende og i sig selv, efter det Ovenansørte, saa lidet fyldestgjørende midlertidig Finanslovsforslag.

Sjovvel nu det af Mindretallet for at opnaa en idetmindste foreløbig Overenskomst gjorte Forslag til en midlertidig Finanslov af det ovenfor antydede Indhold er blevet tilbagevist af Udvalgets Flertal — ligesom Mindretallets Smøbekommen paa de omtvistede Punkter i selve Finanslovsforslaget for 1877—78 ei heller har ført til noget Resultat, — har man dog troet at burde lade hint Forslag fremtræde for Thinget selv, for at dette kan have Leilighed til, inden det tager en saa afgjørende og efter Mindretallets Opfattelse saa beklagelig Beslutning som den, hvortil Flertallet opfordrer det ved at indstille den foreløbige Lov af 12te April 1877 til Forkastelse paa dette Sagens Trin, at overveie, om